

L'Albufera té pressa

Les declaracions dels màxims responsables del Partit Popular valencià i Unió Valenciana sobre el futur del Parc Natural de l'Albufera no deixen molt d'espai al dubte. Abans de la victòria electoral en les eleccions autonòmiques del 28 de maig de 1995 que portà els dos partits representants de la dreta valenciana a un govern de coalició, aquests parlaven de reduir els límits del parc; ara, quan han assolit el poder, matisen que només volen adequar els "usos" de les diferents zones. En realitat, les dues formes amaguen un mateix fons: reduir la protecció actual. La mesura equival, i en això els tècnics són unànimes, a condemnar el llac de l'Albufera i el seu entorn a una desaparició ràpida. PP i UV, però, insisteixen en un discurs ambigu que parla de compatibilitzar el negoci i la natura i no volen reconèixer que, en les circumstàncies actuals, això és més aviat complicat. Els únics negocis que el parc pot suportar són els que deriven de les activitats tradicionals que ja s'han convertit en imprescindibles per a la supervivència de l'entorn natural, com ara la pesca o el conreu de l'arròs. Construir urbanitzacions, obrir restaurants o discoteques, amb els seus pàrquings, els seus vials i els seus residus no té cap compatibilitat amb la natura. Aquesta és l'opinió dels tècnics, que consideren que això no és "políticament" opinable. Si el PP i UV volen facilitar negocis milionaris als especuladors haurien de dir-ho amb claredat i bandejar la defensa purament sentimental i electoralista de l'Albufera que professen. Defensar el llac, i –recordem– ho diuen els tècnics, vol dir defensar el parc, tot el parc, i la resta són mentides.

Però que deu anys després de ser declarat parc natural encara hi haja qui puga qüestionar els límits de la zona evidencia també que la gestió anterior, en mans del govern socialista, no va fer tot el que calia per consolidar la protecció d'aquest espai. Sense un pressupost digne, sense mantenir

contactes exahustius amb els propietaris de la zona i sense buscar solucions per a compensar-los econòmicament no hi ha futur possible per a un parc com el de l'Albufera, envoltat de més d'un milió i mig d'habitants, i amb uns interessos especulatiu incontrolables. La política ambiental necessita impregnar la resta de decisions, ja siguen urbanístiques, viàries o de qualsevol altra mena. Considerar l'ecologia com una mera actitud que dóna vots acaba tenint, i l'Albufera n'és un cas evident, unes conseqüències funestes. El partit socialista tingué al País Valencià l'oportunitat de convertir-se en el pioner de la concepció ecològica de la política. Però va fracassar. El nom no fa les coses i el Parc de l'Albufera no ha tingut mai més que el nom.

***Si el PP i UV volen
facilitar negocis
milionaris
als especuladors
haurien de dir-ho
amb claredat
i bandejar la defensa
purament sentimental
de l'Albufera
que professen.***

Potser, com en moltes altres coses, ha calgut l'arribada d'un poder polític agressiu que menysprea el país que governa perquè es feren evidents totes les insuficiències dels anteriors gestors, els que, en definitiva, han propiciat l'arribada dels que ara té el País Valencià. Com en altres camps, la iniciativa civil, endormiscada per les promeses socialistes, ha despertat i ha començat a llançar els primers avisos sobre el perill real que corre l'espai de l'Albufera, un referent sentimental inevitable per als va-

lencians però, a la vegada, molt malament conegut. Ja s'ha creat la Fundació d'Amics del Parc Natural de l'Albufera i grups ecologistes com el ja veterà Acció Ecologista Agró, es troben més actius i constants que mai. Els biòlegs han reconegut que cal parlar amb les gents de l'Albufera, amb els qui hi viuen i la necessiten, no amb els que només aspiren a especular, i mostren orgullosos els resultats dels tímids intents de recuperació de zones degradades, com el del Racó de l'Olla, abans un hipòdrom pobret i avui un lloc on es poden admirar aus de tot Europa. Tenen fe en la recuperació de l'entorn. Els polítics en el govern ni s'ho plantegen. És temps que parle la societat civil. L'Albufera, pacient al pas dels segles, té ara molta pressa. ■